

ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος εἰσήλθομεν εἰς τὴν περίοδον τῶν ἀποκρεω. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἐνιαυτοῦ χοροὶ ἔκλυτοι διενεργοῦνται κατὰ τὰς ἐσπερίδας ἐλευθεριαζόντων οἰκογενειῶν καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ χοροδιδασκαλεῖα, ἐν οἷς ἡ ἠθικὴ σηπεδὼν ἀφθόνης περιχεῖται, ἀναμφισβητήτως ὁμως μὲ ἀπαραιμίλλως περισσότερον ὄργανισμὸν τοιοῦτοι χοροὶ διεξάγονται καὶ ἐν πόλεσι καὶ κωμολέσσι, ἀλλὰ καὶ ἐν χωρίοις ἀκόμη, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ὑπερβαλλούσης παραφροσύνης.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες πάσης ἡλικίας καὶ πάσης τάξεως ἀμιλλῶνται πῶς ν' ἀποπτύσσουν πάντα χαλινὸν πνευματικόν τε καὶ ἠθικὸν καὶ πῶς νὰ παραδώσουν ἑαυτὰς ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ἡδυπαθῆ θεῶν Ἀφροδίτην. Καὶ εἰς τοὺς τοιοῦτους χοροὺς βλέπει κανεὶς ἐκεῖ δεσποινίδας καὶ κυρίας γυμνοβραχίονας καὶ ἐξώμους μὲ κόμμωσιν δὲ καὶ ἀμφίεσιν σκανδαλωδῶς προκλητικὴν μετ' ἀνηκούστου ἀναιδείας νὰ ποιῶνται τὴν ἐμφάνισιν των.

Ἐκεῖ διακρίνει τις νεανίας καὶ ἄνδρας, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν καὶ γέροντας ἀκόμη, καταισχύνοντας τὴν πολιάν, κομφῶς ἐνδεδυμένους καὶ ὑπερπερισσῶς ἀκκιζομένους, δίκην ἀκολάστων κορασίδων, καὶ μετ' ἀγωνίας προσδοκῶντας τὴν ἔναρξιν τοῦ ἐξωφρενικοῦ των χοροῦ.

Καὶ μὲ τὴν ὀρμητικὴν καὶ τερψίθυμον ἀνάκρουσιν τῆς μουσικῆς πολυάριθμα χορευτῶν ζεύγη δαιμονιωδῶς στροβιλιζόμενα ἐκεῖ παραδίδονται εἰς τὴν ἡδονικὴν ἀπόλαυσιν τῶν σαρκικῶν των ἐπιθυμιῶν. Καὶ χορεύουν καὶ ὄλονεν χορεύουν, τὰ βέλη κατ' ἀλλήλων βάλλοντες, καὶ πνευστιοῦν καὶ ἀσθμαίνου, ἀλλὰ καὶ δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ χορεύουν.

Πατέρες καὶ μητέρες σεμνύνονται διὰ τὴν χορευτικὴν δεξιότητα καὶ διὰ τὴν ἀκαταπόνητον ἀντοχὴν προσφίλων των θυγατέρων εἰς τοὺς ποικιλώνυμους ἐκεῖνους χοροὺς καὶ δὴ καὶ μάλιστα τῶν ταγκὸ καὶ τῶν φὸξ-τρότ καὶ ὑπερβαλόντως καυχῶνται, διότι ἔχουσι τόσον πολὺ χαριτωμένας θυγατέρας, οὕτως ὥστε ὅλοι οἱ καβαλιέροι ἐπιμόνως νὰ

τὰς ζητοῦν καὶ νὰ μὴ ἐννοοῦν ποτὲ τούτων ν' ἀποχωρισθοῦν.

Ἄλλὰ καὶ οἱ σύζυγοι ποσῶς δὲν ὑστεροῦν, μάλιστα δὲ μὲ περισσὴν εὐχαρίστησιν παρακολουθοῦν τὸ ἕτερον ἡμισυ ἡδέως στροβιλιζόμενον καὶ μὲ κρύφιον ἐνθουσιασμὸν βλέπουν τὰς συζύγους των διαθερμαινομένας εἰς τὰς ἀγκάλας γυναικοθήρων χορευτῶν.

Μὴ δὲ τολμήσῃ τις νὰ εἴπῃ ποτὲ ὅτι ἡμεῖς ὀρμώμενοι ἐκ πνεύματος καλογηρικοῦ καὶ ἐκκεντρικοῦ ὑπάρχοντες ὅλως ἀδικαιολογήτως ἐπιτιθέμεθα ἀκάθεκτοι κατὰ τῶν χορῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων τῶν κοσμητῶν.

Οὐδεὶς ἐχεφρονῶν δύναται ν' ἀρνηθῇ καὶ ὡς ἐμπρέπει, νὰ μὴ ἐξάρῃ τὴν ὠφέλειαν τὴν ψυχαγωγικὴν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τὴν σωματικὴν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολυκυμάντου τούτου τῆς ζωῆς πελάγους. τὴν προερχομένην ἀπὸ τὰ ἄσημα τῆς ἠθικῆς εἴτε ἱερᾶς εἴτε κοσμικῆς, ἀπὸ τοὺς σεμνοὺς καὶ χαρίεντας Ἑλληνικοὺς χοροὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους τοιοῦτους εὐγενεῖς εὐρωπαϊκοὺς, οἵτινες κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας λαμβάνουν χώραν εἰς τὰς ἐστίας ἡμῶν μεταξύ οἰκείων προσφίλων φιλάτων συγγενῶν καὶ φίλων εἰλικρινῶν.

Δὲν πρόκειται ποσῶς περὶ τῶν κατὰ πάντα λόγον ἀξιεπαίνων τούτων διασκεδάσεων, αἵτινες διαλύουν τὰς τυχόν ὑπαρχούσας ψυχρότητας μεταξύ τῶν φίλων καὶ τῶν συγγενῶν, ἐν τῷ μέσῳ ἀνεκλαλήτου ἀγνῆς εὐφροσύνης, καὶ αἰ ὅποια διαθερμαίνου τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῆς ἀπὸ προθέσεως καὶ ἀπὸ συστήματος ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν καὶ ἀκατανομίαστου διαφθορᾶς τῶν ψυχῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν χορῶν.

Καὶ ἐρωτῶμεν ἡμεῖς τώρα: Εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ συμβιβασθῇ ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ ἢ διακηρύττουσά τὴν ἀρετὴν τῆς σωφροσύνης καὶ ἐκθειάζουσα τὴν ἀγγελικὴν τῆς ψυχῆς ἀγνότητα, εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν ἀχαλίνωτον ταύτην ἐλευθερίαν εἰς τὴν σφριγώδη ταύτην μάλιστα ἡλικίαν καὶ μὲ τὴν ἀνυπολόγιστον ἐκείνην παραφροσύνην τῶν χορῶν, ἰδιαίτατα δὲ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ἀδιακρίτου φαιδρότητος καὶ ὀργιώδους τῶν μετημφισμένων ἀναστροφῆς;

Ἡμεῖς θλιβόμεθα καθ' ὑπερβολὴν διὰ τὴν

ἠθικὴν ταύτην ἐξαχρεῖωσιν ἰδιαζόντως τῆς νεολαίας, ἐφ' ἧς θὰ ἠδυναίμεθα νὰ στηρίξωμεν τὰς γλυκυτέρας καὶ χρηστοτέρας ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς μας, ἀλλὰ καὶ διαλαλοῦμεν τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ ἀνομολογοῦμεν τὴν ἀνικανότητά μας, ὅπως δεόντως χαρακτηρίσωμεν καὶ προσηκόντως καυτηριάσωμεν, ἀποβλέποντες πάντοτε εἰς τὴν ἠθικὴν των ὠφέλειαν, τοὺς διοργανοῦντας τὰς τοιαύτας χοροεπερίδας καὶ φοιτῶντας εἰς τοιαῦτα κέντρα ἠθικῆς παραλυσίας, ἔστιν ὅτε καὶ ἀνεπανορθώτου ἠθικῆς χρεωκοπίας.

Μόνον εἰς Χρυσόστομος Ἰωάννης ὁ διαπρεπέστερος καὶ ὑπεροχώτερος ἀνὰ μέσων τῶν αἰώνων ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας μας, μόνον ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἰδιαζούσαν εἰς αὐτὸν ρητορικὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ δριμύτητα καὶ καυστικότητα, θὰ ἠδύνατο καταλλήλως νὰ ἐλεεινολογήσῃ καὶ πρεπόντως νὰ στιγματίσῃ ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ τοὺς ἡκερανοὺς τοῦ του νὰ ἐξαπολύσῃ κατὰ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀκολάστων τούτων χορομανῶν, γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν, τῶν διαφθειρόντων τὰ πατριάρχαια ἡμῶν ἠθῆ καὶ ἔθιμα ἑλληνικὰ καὶ χριστιανικὰ καὶ ἱεραρχικὰ τῶν ἐπιζητούντων τὴν ἐκφύλισιν τῶν κοινωνιῶν καὶ τὴν κτηνώδη τῆς ἀνθρωπότητος συναγελασμόν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλαχόθεν ἐρωτώμεθα περὶ τοῦ τίς ἡ σχέσης ἡμῶν πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἀπόστολος Ἰωάννης» ἀναγκαζόμεθα ἅπασ διαπαντός νὰ δηλώσωμεν τὰ ἑξῆς: Τὸ περιοδικὸν ἐξεδόθη παρ' ἡμῶν καὶ παρεχωρήθη εἰς τὸν Σύλλογον Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν καὶ θὰ ἀνήκῃ εἰς αὐτὸν ἐφ' ὅσον οὗτος ἱπολιτεύεται συμφώνως πρὸς τὰς ὑγιεῖς Χριστιανικὰς ἀρχάς. Τοῦτο ἐγένετο ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ συλλόγου καὶ ἐμφύχωσιν τῶν ἀποτελούντων τοῦτον μελῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων μομφῶν ἐπὶ χρηματολογίᾳ. Ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἢ παραστρατήσεως ἐπανερχεται εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν μου, ἢ δὲ χρηματικὴ τοῦ περιουσία εἰς τι φιλανθρωπικὸν κατάστημα. Καὶ οὕτω καθίσταται δῆλον ὅτι ἐγὼ ἀνέλαβον ὅλας τὰς εὐθύνas χωρὶς οὐδὲν ὄφελος, ὃ δὲ Σύλλογος θὰ καρποῦται τὰ ἐνδεχόμενα ὄφελῃ.

Ἰεροῦς ΘΩΜ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ

Μέσα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ὑλιστικότητος, εἰς τὴν ὁποῖαν ζῶμεν, φαίνεται πολὺ παρωχημένης ἐποχῆς ἡ ἐκλογή θέματος περὶ φίλου καὶ φιλίας. Ἐν τούτοις οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς βεβαιώσῃ θετικῶς, ὅτι δὲν ποθεῖ διακαῶς τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς φίλου, ἀλλὰ φίλου ὡς τὸν ὠνειροπόλησε τέλειον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς του, ἐν τῇ καταφόρτῳ ἐκ βασάνων σταδιοδρομίᾳ του. "Οἱ ποθοῦμεν ἕνα τοιοῦτον, ἀλλὰ τὴν ἐκλογὴν μας θὰ τὴν κάμωμεν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς δώσῃ ὡς τοιοῦτον, ἢ ἕνα τέκνον τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον ἕνα τέκνον τοῦ πονηροῦ. Δὲν θὰ παύσωμεν, ἐν τούτοις, νὰ λέγωμεν, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ καλλήτερα πράγματα, ποῦ θὰ ἐζητούμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ ὡς εὐλογίαν, θὰ ἦτο ἡ καρδία ἐνὸς φίλου.

"Οστις ἀνέγνωσε τὴν Ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων πράξεων, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἠσθάνθῃ βαθεῖαν συγκίνησιν ἐκ τῆς φιλίας τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Ἰωνάθαν, τοῦ Δάμωνος καὶ τοῦ Φυντίου. Ἡ μακρὰ φιλία, προσώπων συνδεθέντων ἀπὸ πολλοῦ, ἐμφανίζει χαρακτῆρα ἰδιαίτερας ἐντελῶς λεπτότητος καὶ τρυφερότητος. Ἀναπαύονται ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μὲ ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον, οἱ δὲ τρόποι των καὶ αἱ ἐκφράσεις των εἶναι ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστος. "Όταν δὲ ὁμιλῇ ὁ εἰς περὶ τοῦ φίλου του, ἀνέρχεται εἰς σφαίρας πολὺ ὑψηλάς.

Ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῇ τοῦτο, πρέπει νὰ ἦναι τις πεπεισμένος ἐντελῶς περὶ τῆς ἐντιμότητος, τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς ἀξιοπιστίας ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλεῖ καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι οὗτος ἐνδιαφέρεται τόσον εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν λύπην του, ὅσον καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Τὸ χαιρεῖν μετὰ χαιρόντων, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τὸ κλαίειν μετὰ κλαιόντων ἀποτελεῖ μίαν σοβαρὰν ἐκδήλωσιν φιλικῶν αἰσθημάτων. Καὶ δὲν συγχαίρει καὶ συμπάσχει μόνον μετὰ τοῦ φίλου του ὁ φίλος, ἀλλὰ μετὰ στοργικῆς μερίμνης προφυλάσσει αὐτὸν ὡς τὸ ἕτερον «Ἐγὼ του». Διότι εἶναι ὁ φίλος τοῦ ὁποῖου ἡ φιλία προχωροῦσα ἀναπληροῖ τὸ κενὸν τῆς καρδίας μας, τὸ ὁποῖον ἐζήτει κατὶ. Διότι εἶναι ὁ φίλος, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντα ἑτοιμὸς νὰ παρέχῃ προθύμως τὰς ὑπηρεσίας του, τὴν ὑπο-